

Lauren Myracle

Momentul nostru infinit

Traducere din engleză și note de
Shauki Al-Gareeb

Capitolul unu

Totul se sfârșea: liceul.

Totul începea: ceea ce urma.

Acest lucru era valabil pentru toți elevii din ultimul an de la Liceul Atlanta's Southview, nu doar pentru Wren. Și cu toții aveau să-și aleagă câte un drum, iar drumul fiecăruia avea să fie diferit, astfel că nici nu se puneau problema de surprize uluitoare. Totuși, situația lui Wren era neobișnuită... sau, cel puțin, așa bănuia ea.

Cu toate astea, Wren nu avea mereu încredere în opiniile ei, probabil din cauză că părinții ei țineau morțiș să gândească în locul ei.

— Firește că-ți place sucul de grepfrut! îi spusese mama ei chiar în acea dimineață, dând înapoi panicată după ce Wren o rugase să-i facă o cafea. Mereu ți-a plăcut sucul de grepfrut. E preferatul tău. L-am făcut special pentru tine, proaspăt stors, ca tratație specială pentru ultima zi de școală.

Wren băuse sucul, stânjenită că se plânsese. Doar că, de fapt, Wren nu se plânsese, nu-i așa? Ea nu spusese decât:

— Nu, mulțumesc. Chiar nu-mi place sucul de grepfrut.

Pentru că ei chiar nu-i plăcea — nu-i așa?

Tatăl ei evitase discuția legată de suc de grepfrut, însă avea destule de spus în legătură cu alte subiecte, ca de pildă, cum ar fi planurile ei de viitor. *Mai ales* planurile ei de viitor. Wren își simțea trupul îngreunat și își dorea ca Tessa, prietena ei cea mai bună, care venise să o ia la școală cu mașina, să meargă înainte și să nu se mai întoarcă niciodată.

Însă asta era o fantezie. Tessa nu putea rezolva problemele lui Wren. Dacă Wren voia să-și schimbe viața, atunci ea era cea care trebuia să preia frâiele.

Tessa trase în parcare elevilor din ultimul an și opri motorul. Își trecu degetele prin părul ei lung și blond, își aplică un strat de gloss pe buze și zâmbi în oglinda retrovizoare. Închise parasolarul cu un pocnet.

— Pregătită? o întrebă pe Wren.

— Sigur, îi răspuse ea, după care stomacul i se făcu ghem. Nu... așteaptă!

Tessei îi dispăru zâmbetul. Era prietenă cu Wren din clasa a doua, așa că știa câte ceva despre problemele cu care se confrunta Wren acasă.

— Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

— Nu, mda, totul e bine, spuse Wren. Doar că... azi-dimineață, maică-mea a pregătit un mic dejun special. Șuncă, ouă și biscuiți.

Tessa înclină capul nedumerită.

— A făcut biscuiții din resturi. A folosit o ustensilă de tăiat în formă de inimă.

— Ah, zise Tessa.

— A, da, și suc de grepfrut, căci e preferatul meu.

— Poftim? Dar tu urăști suc de grepfrut...

— Știu, spuse Wren, simțind un val de ușurare.

Tessa studie cu atenție expresia de pe chipul lui Wren. Uneori, de-a lungul anilor, copiii o tachinaseră pe Wren, spunându-i că era o „singură“ Wren. Adică, singură la părinți. Adică, fiind singură la părinți, părea mult mai protejată decât ceilalți copii. Îi mulțumea pe toți, făcea fapte bune și își făcea griji. Prefera să observe decât să acționeze. Acestea erau acuzațiile care i se aduceau lui Wren.

Totuși, Tessa fusese la Wren acasă. Îi cunoștea foarte bine părinții, așa că știa că purtarea lui Wren nu era doar un rezultat al faptului că era singură la părinți.

— Părinții tăi cred că ești o prelungire a lor, îi spusese Tessa acum ceva timp. Ca și cum ai fi un picior sau un braț în plus. E *ciudat*.

— Știu, recunoscuse Wren. Dar mă iubesc.

Tessa, care avea doi frați mai mari și care locuia cu o mamă mai tot timpul plecată de acasă, bombănisese:

— Un pic cam prea mult, dacă mă-ntrebi pe mine.

Acum, aflându-se în parcare a liceului, Tessa o întrebă:

— Nu le-ai spus, hm?

Wren clătină din cap. În urmă cu ceva timp, prin ianuarie, fusese admisă mai devreme la Emory, prestigioasa universitate unde lucra mama ei. Apoi, în martie, aflase că i se acordase o bursă de merit. Părinții ei erau în al nouălea cer.

— Poți să vii acasă la fiecare sfârșit de săptămână! exclamase mama ei. Sau putem veni noi la tine. Ba chiar și în timpul săptămânii, dacă ți se face dor de mâncarea gătită acasă. Cum dorești tu, scumpo!

Însă, cu o săptămână în urmă, Wren își retrăsese contractul. Nu știa cum de găsisese curajul s-o facă, dar se

simțea bine. Ba nu, se simțea minunat. Doar că încă nu le dăduse vestea și părinților ei — nici despre Emory și nici despre ceea ce plănuia să facă mai departe.

— Simt un gol în stomac, îi spuse ea Tessei.

Se încruntă, dornică să afle ce alte sentimente o mai încercau.

— Și totuși, *sunt* încântată!

— Că în sfârșit ești și tu liberă să faci ceea ce vrei? o întrebă Tessa. Așa și *trebuie* să fii. Dumnezeuule, meriți asta!

O prietenă de-a Tessei bătu cu degetele în capota mașinii, iar Tessa îi făcu cu mâna. Copiii treceau șuvoi pe lângă ele, râzând și discutând.

— Nu lăsa asta să te doboare, bine?

— Bine, răspunse Wren, bucuroasă că vocea îi rămase calmă. Mulțumesc, tesseractule. Cu toate că știi prea bine că nu există așa ceva.

Tessa râse la versiunea ușor mutilată a citatului, care era din cartea preferată a lui Wren, *O buclă în timp*.¹ Un tesseract era un cub cvadridimensional, care, prin definiție, nu putea exista într-o lume tridimensională. În roman, un tesseract era folosit drept scurtătură prin timp, care, prin definiție, nici ea nu putea exista în lumea reală.

Totuși, Wren adora lucrurile imposibile. Wren se gândea că Tessa, care zburda prin viață asemenea unui colibri, era un lucru imposibil. Tessa lăsa impresia de fată fășneață, care deborda de energie, însă, pe sub toată acea fațadă de

¹ *A Wrinkle in Time* (tradus în românește prin *Călătorie în a cincea dimensiune* și *O buclă în timp*), unul dintre cele mai renumite romane fantasy pentru copii, scris de autoarea americană Madeleine L'Engle (1918–2007), recompensat cu Medalia Newbery.

petrecăreață, avea o inimă înțeleaptă și loială. Dintre toți, ea era cea care o cunoștea cel mai bine pe Wren.

— Eu nu exist? întrebă Tessa, gesticulând ca asistentele din emisiunile-concurs la dovada fizică a existenței ei.

Era adorabilă în maioul și jeanșii ei scurți, ambele de culoare roz.

— Cred că te-nșeli! Așadar, mergem să-i salutăm pe fanii noștri care ne adoră?

Wren zâmbi.

— Pe fanii *tăi* care te adoră? Haide!

Fetele se alăturară mulțimii de copii care se îndreptau spre clădire. Aerul cald de primăvară îi gâdila picioarele lui Wren, goale pe sub fusta ei albă până la genunchi. Apăsarea din plămâni îi mai cedă.

— Îți vine să crezi? întrebă Delaney, un prieten de la clubul de teatru, care în toamnă avea să se ducă la New York. Îți vine să crezi că am terminat liceul?!

— Să fiu a naibii dacă-mi vine să cred, îi răspunse Tessa. Și, totuși, iată-ne aici!

Shaniqua Stewart li se alătură și își petrecu brațul peste umerii lui Wren.

— Hei, fată! Te pregătești sufletește pentru Emory?

Wren îi zâmbi stânjenită. Shaniqua era una dintre colegile ei de la cursurile pentru avansați.

— Dar tu te pregătești sufletește pentru Princeton? i-o întoarce ea. Presupun că deja ți-ai făcut bagajele, nu?

Shaniqua râse, după care se întoarce spre Tessa și spuse:

— Și tu! Să n-o iei razna la Georgia — mă rog, ce tot spun? Firește c-o s-o iei razna.

Tessa îi trimise o beza. La sfârșitul lui august, Tessa avea să se ducă la Universitatea din Georgia, împreună cu aproape jumătate dintre colegii lor de an.

— Tessa! Wren! strigă Owen Bussell, făcându-și mâinile pâlnie în jurul gurii.

Owen era șeful de promoție al clasei. Sâmbătă, la ceremonia de absolvire, urma să țină un discurs.

— Doamnelor, arătați minunat!

— Și tu, O! strigă Tessa. Să nu ne plictisești prea tare sâmbătă!

— Am să mă străduiesc! îi răspunse el.

Un grup de fete împrăștia vestea despre o petrecere pe care P.G. Barbee o dădea sâmbătă seara.

— Îl cunoașteți pe P.G., nu-i așa? întrebă una dintre ele, iar Tessa, cu un aer aluziv, răspunse:

— Ooo, *categoric* îl cunoaștem pe P.G.

Wren își dădu ochii peste cap, deoarece ele chiar nu-l cunoșteau. În plus, ea nici n-avea de gând. În acel moment, Wren îl văzu pe P.G. pălăvrăgind cu o tipă de clasa a noua care chicotea la tot ceea ce spunea el. Fata se rezemase de peretele clădirii principale, iar P.G. își pusese antebrațele de-o parte și de alta a ei, ca un soi de cușcă.

P.G. era prea șmecher pentru gustul lui Wren, însă acum el reprezenta noua pasiune a Tessei, așa încât nu fu deloc surprinsă când Tessa anunță:

— La naiba, normal c-o să venim!

— Excelent! spuse una dintre petrecărețe. O să fie de pomină!

Bătu palma cu Tessa, iar cerceii cu pană ai acesteia se bălăngăniră.

În timp ce Tessa discuta cu niște prietene majorete, Paige Johnson veni în pas alergător spre ele și o salută pe Wren. Paige și Wren fuseseră prietene bune în școala primară, însă drumurile lor se despărțiseră în urmă cu

mult timp. Paige îi oferi lui Wren o îmbrățișare ca de urs și șopti:

— Vreau să-ți spun ceva, dar s-ar putea să sune ciudat.

— Ce e? întrebă Wren.

— Chestia e că mereu te-am admirat, spuse Paige, dând înapoi și privind-o pe Wren în ochi.

Respirația îi mirosea a caramele.

— Nu ca o hărțuitoare. Pur și simplu voiam să-ți spun că, într-un fel, ai fost mereu modelul meu demn de urmat.

— Modelul tău demn de urmat? întrebă Wren. De ce?

Paige făcu ochii mari.

— Ăă... știi tu. Pentru că ai mereu un scop în viață. Pentru că te cunoști foarte bine.

— Eu?

— Da, tu.

Luna atrage pământul și așa se formează marea, sugera tonul ei. Pământul se învârte în jurul soarelui și de asta avem noapte și zi, și, da, știi ce vrei de la viață. Îți bați joc de mine, nu-i așa?

Wren nu înțelegea. Paige era ciudată, dar isteată. În clasa a cincea, ea și Wren se înscriaseră împreună la o activitate extrașcolară numită Odiseea Minții, iar pentru competiția lor finală născociseră un scheci. Ceva despre pirați? O parte din scheciul lor implicase bărci și mașinuțe cu telecomandă, iar una dintre mașini se izbise de un tunel, însă Paige o pusese calmă la loc și o luase de la capăt. Echipa lor câștigase premiul întâi. Fusese una dintre primele dăți când Wren descoperise cât de amuzant putea fi să te faci remarcat.

— Aha, spuse Wren. Ăă, mersi! Și... tu?

Paige își trase mânecile peste degete, dând din cap în timp ce se îndepărta cu spatele.

— OK, păi, doar asta voiam să-ți spun. În fine. Pa!

Paige tâșni din loc, lăsând-o pe Wren să se simtă ca o prefăcută. A fost odată ca niciodată când Wren se prea poate să fi fost sigură pe ea, de pildă, pe undeva prin clasa a cincea, însă acum oscila când venea vorba despre ce anume voia să facă cu viața ei. La început își dorise să meargă la Emory, apoi se hotărâse că nu mai voia să meargă la Emory. Voia să-și mulțumească părinții, dar în același timp se săturase să le facă pe plac. Tânjea să dețină controlul asupra propriei vieți, nu să fie o extensie a mamei și a tatălui ei, și își dorea cu ardoare să facă ceva îndrăzneț, ceva care să conteze, ceva care să-i ajute pe alții într-un mod instantaneu și tangibil.

Dorința ei de a fugi de acea viață perfectă era la fel de puternică precum atracția lunii, chiar dacă acea perfecțiune era neclară. Oare la asta se referise Paige când îi spusese că știa foarte bine care îi e scopul în viață?

Rămase acolo, căzută pe gânduri, până ce un băiat de la cursul de biologie îi făcu timid cu mâna din celălalt capăt al parcării, aducând-o înapoi cu picioarele pe pământ. Briza îi biciui fusta, făcând-o să i se ridice brusc, iar ea se îmbujoră în timp ce încerca să o țină în loc. Nu doar din cauză că băiatul — pe care îl chema Charlie — zărise fără îndoială mai multe decât s-ar fi așteptat oricare dintre ei, ci și fiindcă își dădu seama că, în timp ce fusese cu capul în nori, se holbase aiurea la el, probabil preț de câteva minute bune.

Se simțea stânjenită. Lui Wren îi plăcea de Charlie, însă nu îl cunoștea atât de bine. El era înscris la câteva dintre cursurile ei pentru avansați. Avea o siluetă bine

făcută, musculoasă, și, din când în când, Wren se trezea că îi admira jocul de mușchi de sub tricou. Buricele degetelor îi erau adesea murdare de ulei sau poate de vopsea. Nu era prea vorbăreț, iar unii copii îl considerau arogant. Însă Wren îl văzuse interacționând cu micul lui grup de prieteni și, în compania lor, părea mai destins. Mai relaxat.

Odată, Wren îl zărise pe Charlie ajutând un boboc să-și deschidă dulapul. Bobocul era costeliv, unul dintre nefericiții care aveau să se înalțe abia după un an sau doi, sau poate chiar niciodată. Băiatul arăta de parcă mai avea puțin și plângea. Charlie nu făcuse schimb de priviri cu puștiul, însă rotise combinația încuietorii cu mișcări sigure și îndemânatică, trăsesse un pumn în ușa metalică și dăduse din cap cu satisfacție atunci când aceasta se deschisese.

Acum, la câțiva metri depărtare în parcarele elevilor, Charlie lăsa mâna jos. Acum el era cel stânjenit.

Wren îi făcu din mână și zâmbi, iar Charlie se arătă ușurat. Făcu imediat o mutră blândă, însă fu prea târziu. Ea văzuse, preț de o secundă, ceea ce simțea el cu adevărat. Wren simțea nevoia bizară de a se duce să-i spună: *Nu. Te rog. Uneori, lucrurile pe care le ascundem... nu sunt ele acele părți din noi care contează cel mai mult?*

Tessa o strigă, iar Wren clipi. Ce Dumnezeu se întâmplase? Începu să meargă, la început mai lent, apoi din ce în ce mai repede. Ajunse lângă Tessa, care își lovi șoldul de ea.

— Am văzut că i-ai făcut cu mâna lui Charlie, o necăji Tessa. Aveați cumva un moment intim?

— Da, cum să nu! răspunse Wren.

— Ce drăguț! exclamă Tessa. Să fie asta un da?

Tessa sugerase de câteva ori că Charlie avea o oarecare pasiune pentru Wren, iar ea se întreba dacă nu cumva era adevărat. Inima începu să-i bată mai tare.

Dar nu, era o proastă. Wren era destul de sigură că Charlie avea o prietenă și, în plus... mă rog. Era imposibil, și nu în sensul bun al cuvântului.

— Hai să vorbim despre lucruri mai interesante, spuse Wren. Nu crezi c-ar trebui să te duci să-l furi pe P.G. de la boboaca aia — sau s-o salvezi pe boboacă de P.G.?

Asta funcționează de minune. Tessa se uită spre locul indicat de Wren și se încruntă când îi văzu pe P.G. și pe boboacă. Wren nu putea să vadă chipul lui P.G., ci doar spatele cămășii lui bleu. P.G. se apropie de boboacă — obrajii lui aproape că îi atingeau pe-ai ei — și îi spuse ceva ce o făcu să se îmbujoreze.

— Pe bune? murmură Tessa.

Boboaca scoase un alt chicotit strident, iar P.G. dădu înapoi. Se întoarse și le văzu pe Tessa și pe Wren, iar pe față îi apărură un rânet.

Porni cu pași mari spre ele, fiind stăpân pe curtea școlii. Fiind stăpân pe toate lucrurile. Duhnind a egocentrism și a parfum, care, mulțumită paginii lui de Facebook, Wren știa că se chema Czar.

— Tessa Haviland, spuse el, trăgându-i numele. Tu. Arăți. Sexy.

— Ei bine, mulțumesc frumos, răspunse Tessa, care mai avea puțin și făcea o reverență.

Wren pufni, iar P.G. își întoarse capul spre ea. Ups! O studie din cap până-n picioare, mai repede decât pe Tessa, și încuviință.

— Și tu arăți bine! Aprob, conchise el.

— Oh! făcu Wren, admonestându-se în gând că îi atrăsese atenția. Atunci bănuiesc că pot să mor liniștită?

Tessa o lovi din nou cu șoldul.

— *Wren!*

— Și vă las să vă vedeți de-ale voastre, spuse Wren, făcând un pas înapoi pentru a o lăsa pe Tessa să-l apuce de braț pe P.G.

Porniră spre școală, tachinându-se lejer, iar Wren îi urmă.

Când ajunseră la ușile de la intrare, Wren se opri pentru a scoate o doză de cola din ghiozdan pentru domnul Cameron, un profesor de matematică ce fusese pus să se ocupe tot semestrul de controlul traficului pietonal. Domnul Cameron era un om solid și transpira din abundență, chiar și atunci când afară era rece, așa că, într-o zi, Wren îi oferise băutura ei. Plănuia s-o bea în timpul orei libere, însă își putea cumpăra oricând alta.

— Să-ți dea Dumnezeu sănătate, ești un înger, ai permisiunea mea să tragi chiulul și să te duci să vezi un film, îi spusese domnul Cameron, și așa se născuse o tradiție.

În fiecare dimineață, în loc să tragă chiulul, Wren îi arunca domnului Cameron o doză de cola, și, în fiecare dimineață, el o prindea cu precizie și o desfăcea.

— Mersi! îi spuse el acum, după care luă o gură. Bănuiesc c-ai să treci pe-aici mâine și vineri? Să ai grijă ca bătrânul tău prieten să-și ia doza de cofeină?

Toți elevii de liceu erau nevoiți să se ducă la școală până la sfârșitul săptămânii, mai puțin cei din ultimul an. După ziua de azi, elevii din clasa a douăsprezecea nu mai trebuiau să vină decât la ceremonia de absolvire de sâmbătă.

— Of, îmi pare rău! spuse Wren, nefăcându-i deloc plăcere să-l dezamăgească, chiar dacă știa că el glumea.

El își duse mâna la inimă.

— Așadar, asta e? Așa se termină?

Wren se făcu mică.

— Scuze!

De-abia puse un picior pe ușă, când el îi strigă numele. Wren se întoarse.

— Hei! strigă el. Ești un copil extraordinar, Wren Gray. Ai să faci lucruri minunate cu viața ta. Ai înțeles?

Existau atât de mulți oameni în lume. Unii erau măgari, dar cei mai mulți erau de treabă. Wren fu nevoită să-și dreagă vocea înainte să poată vorbi.

— Am înțeles!

În fața ei, pe culoarul aglomerat, Tessa sărea de la un prieten la altul. Ea chiar semăna cu o pasăre colibri, toată numai nuanțe colorate și mișcări rapide. Wren porni să i se alăture, după care se răzgândi și se retrase, rezemându-se de peretele cu panou de sticlă al secretariatului. Închise ochii și se concentrează asupra propriei sale respirații.

Tot felul de lucruri mărețe o așteptau dincolo de ușă, tot soiul de oportunități și riscuri și schimbări importante, nebunești. Trebuia să se lase în voia acestei senzații. Însă ea era speriată.

Inclusiv ceea ce se întâmplase cu Charlie — *dacă* se întâmplase ceva cu Charlie — o speriasă; gândul că părțile ascunse ale unui om contau cel mai mult, când ea era cea care ținea un secret.

La ora de engleză, citise o legendă despre imensitatea universului. O bătrână îi povestea nepotului ei că lumea se sprijinea pe spatele unei țestoase uriașe. „Chiar

așa? Păi, atunci, țestoasa pe ce se sprijină?” o întrebase nepotul.

Iar Wren citise mai repede, sperând cu naivitate că era pe cale să primească răspunsul vieții.

Însă fusese dezamăgită. Bătrâna începuse să râdă: „Asta e cea mai bună parte. Până jos sunt numai țestoase!”

Capitolul doi

Wren Gray era cea mai frumoasă și mai inteligentă fată pe care o văzuse vreodată Charlie Parker. Ea nu părea să-și dea seama de asta, ceea ce era o nebulie. Însă Charlie vedea. Charlie știa adevărul.

Când ea zâmbea, Charlie voia să zâmbească alături de ea. Când își dădea părul negru pe după urechi, Charlie gândea: *Da, așa se face*. Când străbătea culoarele școlii, îmbrăcată în cămășile și fustele ei până la genunchi, lui Charlie îi era clar că avea mai multă clasă decât celelalte fete cu jeanși strâmți și tanga la vedere. Charlie avusese de-a face cu fete îmbrăcate în jeanși strâmți și tanga la vedere sau, mai bine zis, mai ales cu una dintre ele. Nu îi făcuse o impresie prea bună.

Însă Wren nu semăna cu acea fată sau cu oricare alta, cu toate că, în mod evident, era fată. Odată, în timpul mesei de prânz din curtea elevilor de clasa a douăsprezecea, ea își ridicase mâna pentru a-i face semn prietenei ei, Tessa, iar bluza îi scosese în evidență toate formele. El o sorbise din priviri cât de mult putuse, fără să pară nesimțit.

Miercuri, Charlie trecuse prin ultima zi de școală ca și când s-ar fi aflat într-o negură. Toți ceilalți erau

entuziasmați la gândul că vara începea în mod oficial, însă Charlie nu-și dorea să vină vacanța. El și-o dorea pe Wren. Însă, dacă nu avea de gând să prindă curaj și să acționeze — de pildă, să poarte o conversație mai lungă de cinci cuvinte cu ea, pentru numele lui Dumnezeu! —, totul era sortit eșecului. Wren urma să-și vadă de drumul ei imediat după ceremonia de absolvire de sâmbătă și exista posibilitatea ca el să nu o mai vadă niciodată.

Joi, care era în mod oficial prima lui zi în care nu mai trebuia să meargă la școală, Charlie se duse să lucreze alături de tatăl său adoptiv la atelierul de tâmplărie al acestuia. Fixă pe masa de lucru o placă din lemn de mesteacăn de culoare crem și porni mașina de frezat, modelând lemnul pentru a-l face să intre în ungherul cu formă bizară din baia unui client. Se gândea întruna la Wren în timp ce rotea aparatul în colțul plăcii. La zâmbetul ei dulce. La părul ei strălucitor. La felul în care ochii ei căprui deveneau gânditori când capătul creionului își croia drum spre colțul gurii ei, sugerând că se gândea la ceva important.

Într-o zi, la ora de biologie pentru avansați, Wren începuse să se contrazică cu domnișoara Atkinson în legătură cu liberul arbitru al determinismului genetic. Semestrul de-abia începuse, însă cei mai mulți elevi din ultimul an începeau să nu mai acorde atenție lecțiilor predate de profesori, iar Charlie se întreba dacă nu cumva acela era motivul pentru care domnișoara Atkinson aruncase în discuție un termen puternic, „gena parazită“, o genă care, aparent, declanșa în purtători o predilecție spre un comportament perfid. Profesoara îi încurajase pe colegi să se gândească ce anume ar putea sugera existența unei asemenea gene — „Oare asta e ceea ce îl face pe